

Сабрање монаштва Митрополије црногорско-приморске

Владика Методије је на крају службе подсетио на речи Преподобног Серафима Саровског да је циљ хришћанског живота стицање благодати Духа Светога.

-А Јеванђеље нам каже на који начин ми треба то да постигнемо и тим путем идемо – подражавајући наравно Христа, Његов живот. Али не само спољашњим видом, начином и стилем живота, него оно што је најважније и најбитније – да Христа и Његов живот и Његову науку подражавамо најдубљим бићем нашим, рекао је Епископ диоклијски.

-Та спољашња форма монашког начина живота кроз историју се мијењала и унапређивала. Али увијек је остајала та суштинска, најдубља форма и образац хришћанскога живота подражавања Христа, испуњавања Његових заповијести и Јеванђеља Христовог, казао је Владика и нагласио да свето предање учи да се без трезвеноумља не може почети ни достићи прави и

истински духовни живот.

-Не може без посматрања и стражења над својим умом, својим мислима и помислима, својим покретима унутрашњим и свим оним што те мисли и помисли производи у нама и нашем бићу. То посматрање и стражење и предавање Христу унутрашњега а не спољашњега човјека значи прихватање крста Христовог, односно онога што нам живот и што нам Господ шаље у сурет. Ми, наравно, на то не можемо утицати, али, као што Свети Оци кажу, можемо утицати на то како ћемо се ми у околностима које нас задесе понијети. А без тог трезвеноумља ми не можемо бити свјесни онога што се дешава у нама. А ако тога немамо, онда се ми поистовјећујемо са свим оним мислима и мисленим процесима који нам однекуд долазе и дешавају се у нашем разуму и нашем уму. А тим усаглашавањем са њима, ми у том несвјесном стању скрећемо са Христовог јеванђелскога пута, додао је Владика и нагласио да је трезвеноумље даје целомудреност.

-А цјеломудреност – смиреноумље. Кад се утиша ум тада човјек обитава у једном дубљем мјесту, у срцу своје. И тада и ум силази у срце. И ту, у тој умно-срдачној молитви и предавању Христу Богу, ми се купамо у Божанским енергијама благодатним, што је циљ нашега живота. А смиреноумље гради трпљење, а трпљење највећу од свих врлина – љубав којом нека нас Господ окупа да га можемо свим својим бићем и свим својим срцем љубити, и Њега и ближњега свога и цијелу творевину Његову, са свима светима нашим, и сада и у вјекове вјекова, закључио је владика Методије.

После свете Литургије у великој сали манастирског конака одржано је сабрање монаштва. Митрополит Амфилохије је са очинским речима упутио поуке за узрастање у духовном усавршавању монаха и на личном плану и у погледу живота манастирске заједнице.

С обзиром да се ове године обележава 800 година аутокефалности Српске Православне Цркве и настанка Зетске епархије, монах др Павле Кондић одржао је предавање о досадашњих осам векова историјског хода српског монаштва. Посебну пажњу предавач је посветио жртвама из редова српског монаштва током Првог свјетског рата али и истакао духовни допринос, иако малобројног, монаштва које је одржало континуитет до обнове крајем 20. века.

Сабор је окончан братском трпезом током које су певане духовне песме на челу са стиховима у част Светог оца нашег Саве: Ко удара тако позно.

http://www.spc.rs/sr/sabranje_monashtva_mitropolije_crnogorskoprimske